

De tussenpersoon bij beleggingsovereenkomsten: ertussenuit vallen betekent niet ertussenuit knijpen

Inleiding

De Engelse Financial Services Authority publiceerde in april 2003 een memo over het begrip ‘*mis-selling*’: de financiële tussenpersoon moet bij de verkoop van financiële producten namens zijn achterman de potentiële klant – onder meer – adequaat informeren over het financiële product. Doet de tussenpersoon dat niet, dan maakt hij zich schuldig aan *mis-selling*. Dit kan niet alleen tot aansprakelijkheid jegens de klant leiden, maar ook riskeert de tussenpersoon in dat geval een fikse – door de toezichthouder opgelegde – boete. Het memo vormt een nadere verduidelijking van de verplichtingen van de financiële tussenpersoon die worden opgesomd in de Financial Services & Markets Act 2000.

In tegenstelling tot de situatie in Engeland is in Nederland de markt voor financiële tussenpersonen nagenoeg niet gereguleerd. De door mij hierna te bespreken uitspraken van de Rechtbank Utrecht van 7 mei 2003 illustreren dat daarmee niet te lang moet worden gewacht. De wetgever is inmiddels druk bezig om de Wet financiële dienstverlening – die nu nog slechts in consultatievorm is gepubliceerd – gereed te maken voor verzen-

ding naar de Tweede Kamer. Ik bespreek deze wet aan het slot van deze bijdrage.

Rb. Utrecht 7 mei 2003, LJN-nummer AF8352

De feiten

Begin 1998 gaan de in deze uitspraak geanonimiseerde eisers – die ik de gedupeerden zal noemen – een beleggingsovereenkomst aan met DKZ Forex AG (hierna: DKZ). Deze overeenkomst verplichtte de gedupeerden *f* 150.000 te betalen ten behoeve van deelname aan een bepaald investeringsprogramma. Over de aard van dit programma wordt weinig meer opgemerkt dan dat de ‘streefresultaten van het investeringsprogramma (...) alleen maar kunnen worden gerealiseerd op basis van “best effort” en dat ‘indien de resultaten niet aan de geprognosticeerde rendementen voldoen (...) [de Duitse advocaat] hier nimmer aansprakelijk voor [kan] worden gesteld’. De rol van deze Duitse advocaat is niet duidelijk. De rechtbank overweegt slechts dat de gedupeerden en DKZ deze advocaat opdracht hebben gegeven om in samenwerking met DKZ het investeringsprogramma te verwezenlijken. De advocaat is in de overeenkomst aangeduid als ‘gemachtigde’ en heeft deze overeenkomst ook zelf ondertekend. Over het geprognosticeerde rendement wordt alleen opgemerkt dat het investeringsprogramma tot doel heeft om ‘in een periode van 12 maanden bovengemiddelde rendementen te verwerven’.

De overeenkomst is totstandgekomen via tussenkomst van Asset Investment Administration B.V. (hierna: AIA). AIA was weliswaar vertegenwoordiger en viel er in juridische zin tussenuit, maar ook na de totstandkoming van de overeenkomst tussen de gedupeerden en DKZ bleef er een beperkte rol voor haar weggelegd. In de overeenkomst werd zij aangeduid als ‘intermediair Nederland voor beide partijen’, hetgeen onder meer betekende dat AIA zou zorg dragen ‘voor de communicatie tussen de contractspartijen en (...) voor de uitbetaling van het investeringskapitaal plus het verwezenlijkte rendement’. Het belegde bedrag noch het daarover mogelijk gerealiseerd rendement is ooit aan de gedupeerden uitbetaald. De vraag of het inleggeld en rendement er wel waren of dat deze door verkeerd vermogensbeheer volledig verloren waren gegaan, laat de rechtbank in het midden.

De vordering

De gedupeerden vorderen primair vernietiging van de beleggingsovereenkomst wegens bedrog dan wel misbruik van omstandigheden en subsidiair schadevergoeding van *f* 150.000 plus wettelijke rente. Een grondslag

voor deze subsidiaire schadevergoedingsplicht voeren de gedupeerden niet aan. Zij voelen zich kort gezegd onjuist, onzorgvuldig en ondeskundig voorgelicht door AIA en komen tot de conclusie dat AIA moet opdraaien voor de schade. DKZ wordt door de gedupeerden niet gedagvaard.

De rechtbank

De primaire vordering wordt eenvoudig – met een beroep op artikel 3:51 BW – afgewezen: AIA is er juridisch gezien tussenuit gevallen (de overeenkomst is totstandgekomen tussen DKZ en de gedupeerden). Er valt in de relatie tussen de gedupeerden en AIA dus niets te vernietigen. De subsidiaire vordering wordt interessanter. De rechtbank wijst de subsidiaire vordering toe in het licht van de volgende omstandigheden:

1. De beleggingsovereenkomst noch het verstrekte certificaat van deelneming geeft enig noemenswaardig inzicht in de aard en het risico van de beleggingen waarvoor het door de gedupeerden beschikbaar gestelde kapitaal is aangewend.
2. Niet is gebleken dat AIA de gedupeerden in enige betekenisvolle mate heeft voorgelicht over de aard van de betrokken beleggingen en de ermee gemoeide risico's of, in ieder geval, het betrokken investeringsrisico afdoende onder hun aandacht heeft gebracht.
3. Niet is gebleken dat AIA de gedupeerden heeft voorgelicht omtrent de inhoud en de betekenis van de aan hen voorgelegde beleggingsovereenkomst.

Kortom, de gedupeerden zijn volstrekt onvolledig en onzorgvuldig door AIA geïnformeerd over de belegging. Door dit nalaten is AIA in ernstige mate tekortgeschoten in haar zorgplicht als tussenpersoon en hiermee in de haar jegens de gedupeerden ‘betamende zorgvuldigheid’. Hierdoor is AIA aansprakelijk voor de schade – *f* 150.000 plus rente – die gedupeerden hebben geleden. De rechtbank lijkt hiermee de rechtsgrond voor aansprakelijkheid op grond van artikel 25 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering aan te vullen en laat de door de gedupeerden opgeworpen stelling – dat er sprake zou zijn van misbruik van omstandigheden of bedrog – in het midden. Bij wijze van obiter dictum overweegt de rechtbank ook nog dat het feit dat tegen DKZ en de Duitse advocaat geen vordering is ingesteld door de gedupeerden, geen afbreuk kan doen aan de op zichzelf staande schending van AIA van haar zorgplicht jegens de gedupeerden.

Rb. Utrecht 7 mei 2003, LJN-nummer AF 8351

De feiten

De feiten in deze zaak komen in hoofdlijnen overeen met de hiervoor besproken zaak. Op 21 juli 1998 gaan twee andere gedupeerden een overeenkomst aan met Systematic Capital Management Inc. (hierna: SCM). Het inleggeld bedraagt f 30.000. Dit bedrag en het hierop behaalde rendement – in totaal f 42.000 – worden in augustus 1999 herbelegd en er wordt voor die belegging een tweede overeenkomst gesloten. Beide overeenkomsten worden door tussenkomst van AIA gesloten. Het investeringsprogramma wordt in de twee beleggingsovereenkomsten duidelijker omschreven. Het belegde kapitaal zou dienst doen ‘als onderpand voor het verkrijgen van diverse bankgaranties van grote Europese investeringsbanken waarmee (...) [SCM] grote bouwprojecten verwezenlijkt, meerjarige ontwikkelingsplannen financiert en/of via beleggingsconstructies rendementen realiseert’. De voorwaarden waren in vergelijking met de DKZ-belegging gunstiger, omdat de twee beleggingsovereenkomsten voorzagen in een zogenoemde ‘garantie-uitkering’ van 15% en een streefrendement van 40% op jaarbasis. Ook hier geven de gedupeerden en SCM dezelfde Duitse advocaat opdracht om het betrokken investeringsprogramma – in samenwerking met SCM – te verwezenlijken. En ook hier is de rol van AIA beperkt tot ‘intermediair Nederland voor beide partijen’. Het verhaal loopt hetzelfde af: het (her)belegde bedrag noch het daarover mogelijk gerealiseerd rendement is ooit aan de gedupeerden uitbetaald.

De vordering

De grondslag voor aansprakelijkheid is volgens deze gedupeerden een andere dan misbruik van omstandigheden of bedrog. De gedupeerden menen dat AIA (1) tekort is geschoten in haar contractuele verplichtingen jegens hen, (2) onjuiste en onvolledige informatie heeft verstrekt, en (3) heeft nagelaten zorg te dragen voor tijdige uitbetaling van het door hen belegde kapitaal en het daarover behaalde rendement. De gedupeerden stellen hierdoor schade te hebben geleden van f 58.000, te weten f 42.000 plus het streefrendement van 40%.

De rechtbank

De rechtbank wijst de vordering van de gedupeerden gedeeltelijk toe op dezelfde gronden als in de hiervoor genoemde uitspraak: AIA heeft geen noemenswaardig inzicht verschaft in de aard en het risico van de beleggingen waarvoor het door de gedupeerden beschikbaar gestelde kapitaal is aangewend. De gedupeerden zijn door AIA volstrekt onvolledig en onzorgvuldig geïnfor-

meerd. AIA is door dit nalaten in ernstige mate tekortgeschoten in haar – uit de op haar rustende zorgplicht volgende – informatieverplichting als tussenpersoon en hiermee in de jegens de gedupeerden ‘betamende zorgvuldigheid’. De rechtbank wijst niet alleen de vordering tot terugbetaling van het inleggeld toe, maar veroordeelt AIA ook tot betaling van de garantie-uitkering (15% over het inleggeld). De gevorderde 40% over het herbelegde vermogen wordt afgewezen, omdat dit een streefrendement – en dus geen keiharde verplichting – was.

Commentaar

De grondslag voor de zorgplicht van AIA

Zowel in de eerste als in de tweede uitspraak lijken de gedupeerden moeite te hebben met het vinden van een grondslag voor AIA's aansprakelijkheid. In het eerste geval beroepen de gedupeerden zich op misbruik van omstandigheden of bedrog. In het tweede geval doen de gedupeerden een beroep op de schending van de contractuele verplichtingen van AIA. De rechtbank gaat op beide grondslagen niet in en overweegt in beide gevallen dat AIA in ernstige mate tekort is geschoten in haar jegens de gedupeerden in acht te nemen ‘betamende zorgvuldigheid’. Een onrechtmatige daad dus. In het eerste geval ontbreekt immers de voor vernietiging noodzakelijke contractuele basis tussen AIA en de gedupeerden. En ook in het tweede geval geldt dat er voorafgaand aan de totstandkoming van de beleggingsovereenkomst geen contractuele relatie tussen de gedupeerden en AIA bestond: AIA kan niet tekortschieten in de nakoming van niet-bestaande contractuele verplichtingen jegens de gedupeerden. AIA was immers ingeschakeld door DKZ respectievelijk SCM.

Na het sluiten van de overeenkomst ontstond die contractuele relatie tussen de gedupeerden en AIA wel: zij moest zorg dragen voor de communicatie tussen beide partijen en voor uitbetaling van het inleggeld en het rendement. Maar AIA's contractuele rol na de totstandkoming van de overeenkomst is – in de ogen van de rechtbank – irrelevant voor de uit de schending van de zorgplicht voortvloeiende aansprakelijkheid die zich bij de *totstandkoming van de overeenkomst* voordeed. Het toetsingsmoment voor een eventuele schending van de zorgplicht bevindt zich dus voor tussenpersonen vóór de totstandkoming van de overeenkomst. In die voorfase dient de belegger in *betekenisvolle mate* te worden voorgelicht door de tussenpersoon over de aard van de belegging en de hiermee samenhangende risico's.

De zorgplicht van AIA als tussenpersoon

De zorgplicht is de afgelopen jaren een modewoord geworden en kleurt een wanprestatie of een onrechtmatige daad nader in. De Hoge Raad (NJ 1997, 260; JOR 1997, 84; JOR 1998, 116 en JOR 1998, 147) en ook lagere rechters (NJ 1998, 340; JOR 1999, 147; JOR 1999, 149; JOR 2000, 152; JOR 2001, 39) hebben zich de laatste jaren veelvuldig gebogen over de vraag of de eventuele schending van de zorgplicht aansprakelijkheid met zich kan brengen. Ook in de literatuur werd al veel over deze problematiek geschreven (zie in dit verband S.Y.Th. Meijer, NdBW 1997, p. 82 e.v.; W.J. Noordhuizen, NdBW 1998, p. 42 e.v.; F.R.H. van der Leeuw e.a., TvE 2002, p. 201 e.v.; C.M. Grundmann-van de Krol, AA 2002, p. 233 e.v. en K. Frielink, JORplus 2002, p. 38 e.v.). Dat DKZ en SCM niet hebben gehandeld als goed vermogensbeheerder en hun zorgplicht hebben geschonden, lijkt mij evident: een volledige verdamping van het inleggeld is meer dan een geval van *underperformance*.

Het bijzondere aan deze twee uitspraken is echter dat de positie van DKZ en SCM hier niet in het geding was. AIA hield zichzelf niet bezig met vermogensbeheer, maar was (slechts) tussenpersoon bij het aangaan van de beleggingsovereenkomsten. Deze zorgplicht is in zijn algemeenheid niet onbeperkt. Zij geldt slechts binnen het kader van de activiteiten waartoe de wederpartij zich heeft verbonden (evenzo: R. Feunekes in zijn noot bij JOR 2003, 76). Dat is in beide uitspraken dan ook de crux: niet AIA, maar DKZ respectievelijk SCM was de wederpartij van de gedupeerden. En uit de uitspraken volgt niet dat het verschaffen van inzicht over de aard van de beleggingen en de daarmee gepaard gaande risico's iets was waartoe AIA zich expliciet jegens de gedupeerden had verbonden. Ook een wettelijke basis voor zo'n informatieplicht lijkt – vooralsnog – te ontbreken. De vraag is dus of de zorgplicht in deze twee uitspraken – onder meer – een informatieplicht betekende ondanks het feit dat daarvoor geen contractuele basis bestond. In de ogen van de rechtbank – en ik kan mij in die redenering vinden – vloeiende die plicht voort uit de jegens de gedupeerden in acht te nemen 'betamende zorgvuldigheid'.

In de rechtspraak (JOR 1998, 47 en NJ 1999, 651) is de zorgplicht voor een tussenpersoon nader uitgewerkt: het komt erop aan of hij bij het uitvoeren van de overeenkomst heeft gehandeld zoals een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot te werk zou zijn gegaan. Deze uitwerking helpt in het geval van AIA weinig, maar ik kan mij goed voorstellen dat de vage omschrij-

ving van DKZ's investeringsprogramma in combinatie met haar *best effort*-verplichting en de ruime exoneration-clausule AIA oplettend had moeten maken. Dit kan overigens de eigen verantwoordelijkheid van de gedupeerden niet aantasten. Op die vraag, of de gedupeerden eigen schuld valt te verwijten, is de rechtbank echter in beide uitspraken niet ingegaan. Dit is waarschijnlijk niet gesteld door AIA.

In het geval van SCM vind ik dat anders. SCM garandeerde immers een rendement van 15% en streefde naar een rendement van 40%. Een resultaatsverplichting dus die zonder meer tot aansprakelijkheid van SCM zou leiden in geval van *underperformance* (zie in dit verband JOR 2002, 12). SCM maakt zijn belofte in het eerste jaar meer dan waar en maakt f 42.000 van het startkapitaal van f 30.000. Dit is een rendement ver boven de overeengekomen garantie-uitkering van 15%. De gedupeerden besluiten de f 42.000 opnieuw te beleggen en sluiten daartoe een nieuwe overeenkomst met SCM. De overeenkomst wordt wederom gesloten door tussenkomst van AIA en onder dezelfde voorwaarden: ook voor de f 42.000 gold de garantie-uitkering van 15%.

Een informatieverplichting van AIA – in het licht van haar beperkte rol bij het aangaan van de tweede beleggingsovereenkomst – gaat in dit geval te ver. Inherent aan beleggen is immers de aanvaarding van een zeker risico. Het volgens Mok 'bevoogdende' karakter van de zorgplicht – zie hierover NJ 1997, 260 – zal minder effect op een belegger hebben als dit risico op papier niet bestaat en bovendien in het verleden is gebleken dat de vermogensbeheerder zijn beloftes meer dan waar maakt. Dit zou naar mijn mening slechts anders moeten zijn als voor AIA evidente misstanden in het beheer van SCM kenbaar zouden zijn of indien AIA dusdanig negatieve informatie over SCM zou ontvangen – bijvoorbeeld informatie over een slechte financiële positie van SCM – dat mag worden verwacht dat AIA de gedupeerden daarvan op de hoogte zou stellen (vergelijk Klachtencommissie DSI 17 januari 2001, Uitsprakenblad oktober 2001, p. 15 e.v.). Aanknopingspunten voor dergelijke misstanden of dusdanig negatieve informatie lees ik niet in de uitspraak. Het is dan ook de vraag of inachtneming van de zorgplicht de schade van de gedupeerden had voorkomen mede gezien de succesvolle afloop van de eerste overeenkomst van juli 1998. Op zichzelf genomen vind ik de conclusie van de SCM-uitspraak dan ook opmerkelijk, zij het dat deze in combinatie met de DKZ-uitspraak – waar AIA echt heeft zitten slapen – verklaarbaarder wordt.

Het causale verband

Het noodzakelijke causale verband tussen de schending van de zorgplicht en de schade van de gedupeerden aanvaardt de rechtbank in beide uitspraken als een gegeven. De rechtbank overweegt slechts dat AIA tekort is geschoten in haar zorgplicht, 'zodat zij aansprakelijk is voor de schade die [eisers] *als gevolg daarvan* hebben geleden'. De rechtbank volgt hiermee de niet nader onderbouwde stelling van de gedupeerden dat zij de schade niet hadden geleden als zij juist waren voorgelicht door AIA. Uit de twee uitspraken valt niet af te leiden of AIA dit causale verband heeft betwist. Voorzover dat is gebeurd, rijst de vraag wie nu wat moet bewijzen: moeten de gedupeerden bewijzen dat de gebrekkige informatieverschaffing van AIA de schade heeft veroorzaakt, of moet AIA bewijzen dat ook zonder die gebrekkigheid de schade zou zijn ontstaan?

In een drietal recente arresten heeft de Hoge Raad (RvdW 2002, 190; RvdW 2002, 191 en RvdW 2003, 81; zie ook RvdW 2003, 86) het aannemen van dit causale verband en de hiermee verband houdende 'omkeringsregel' verduidelijkt: voor de toepassing van deze regel is vereist dat is komen vast te staan dat er sprake is geweest van een gedraging in strijd met een norm die ertoe strekt een specifiek gevaar ter zake van het ontstaan van schade bij een ander te voorkomen, en dat degene die zich op de schending van deze norm beroept, ook bij betwisting aannemelijk heeft gemaakt dat in het concrete geval het (specifieke) gevaar waartegen de norm bescherming beoogt te bieden, zich heeft verwezenlijkt. Van zo'n specifieke normschending is in dit geval geen sprake. In een aantal gevallen is weliswaar een bijzondere zorgplicht voor effecteninstellingen aangenomen (zie de hiervoor aangehaalde uitspraken), maar steeds zal die zorgplicht moeten worden gebaseerd op de omstandigheden van het geval (evenzo S.C.J.J. Kortmann in zijn noot bij JOR 1998, 116). Hetzelfde geldt naar mijn mening voor financiële tussenpersonen. Slechts in gevallen waar deze bijzondere zorgplicht – op grond van de concrete omstandigheden – bestaat, zou de rechter het causale verband als een gegeven kunnen aanvaarden. Het is in zo'n geval aan de tussenpersoon om aannemelijk te maken dat de schade ook zonder zijn handelen zou zijn ontstaan.

Voor omkering lijkt in de twee hiervoor genoemde uitspraken vooralsnog geen plaats. Ik sta hierbij stil omdat de wetgever de gedupeerden in de nabije toekomst zal helpen. Vooruitlopend op mijn afronding merk ik op dat de nog te verschijnen Wet financiële dienstverlening wel specifieke normen – ter voorkoming van schade – voor

financiële tussenpersonen zal codificeren die mogelijk-kerwijs een omkering kunnen rechtvaardigen.

De schade van de gedupeerden in het geval van SCM

Tot slot veroorloof ik mij een laatste opmerking over de SCM-zaak, voordat ik zal afronden. De rechtbank veroordeelt AIA niet alleen tot betaling van het inleggeld, maar ook tot betaling van de tussen de gedupeerden en SCM overeengekomen garantie-uitkering over dit inleggeld. Die redenering begrijp ik niet. Immers, ook als AIA zich wel aan haar zorgplicht had gehouden, hadden de gedupeerden de garantie-uitkering niet ontvangen. In dat geval zouden zich in theorie immers twee scenario's kunnen voordoen: (1) de gedupeerden zouden na AIA's deskundige voorlichting van de belegging afzien, of (2) de gedupeerden zouden zich er niets van aantrekken en gewoon de overeenkomst met SCM aangaan. In het eerste geval hadden de gedupeerden het inleggeld in de 'ouwe sok' gehouden. En in het tweede geval zouden de gedupeerden – na herbelegging – voor f 42.000 het schip ingaan. Indien het tweede scenario zich had voltrokken, zouden de gedupeerden de overeengekomen garantie-uitkering kunnen vorderen van SCM wegens de schending van haar resultaatsverplichting, maar tot een schadevergoedingsplicht van AIA zou dit niet kunnen leiden. AIA heeft de gedupeerden immers deskundig voorgelicht en heeft zich niet zelf verbonden tot de garantie-uitkering. Zij was slechts tussenpersoon en de garantie-uitkering was een afspraak tussen de gedupeerden en SCM. Zie ik het juist, dan kan de schending van AIA's zorgplicht in beginsel niet leiden tot een verplichting van AIA om de garantie-uitkering te vergoeden.

Afronding: de Wet financiële dienstverlening

Beide uitspraken illustreren dat toezicht op financiële tussenpersonen geen overbodige luxe zou zijn. De werkzaamheden van AIA vallen waarschijnlijk niet onder enige effectenrechtelijke regelgeving: in het geval van DKZ werd expliciet vermeld dat het inleggeld niet zou worden gebruikt door te beleggen in effecten en in het geval van SCM werd het inleggeld gebruikt als onderpand voor de verkrijging van diverse bankgaranties. De noodzaak voor regulering van deze markt werd door Grundmann-Van de Krol al aangestipt (in haar noot bij JOR 2003, 66; zie in dit verband ook haar bijdrage in *Ondernemingsrecht* 2003, p. 133 e.v.). Deze uitspraken versterken die noodzaak.

Zoals in mijn inleiding is aangestipt, ziet het ernaar uit dat deze lacune in de toekomst zal worden opgevuld. De Wet financiële dienstverlening (de Wfd) is in de maak (het consultatie-wetsvoorstel en de memorie van toe-

lichting zijn te raadplegen via www.minfin.nl/wfd). Artikel 2.1 Wfd verbiedt het verrichten van financiële diensten – zoals gedefinieerd in artikel 1.1 onder k Wfd – tenzij van de AFM een vergunning is verkregen. Daarnaast stelt hoofdstuk 3 van de Wfd bepaalde eisen aan de financiële tussenpersoon ten aanzien van de betrouwbaarheid, deskundigheid, bedrijfsvoering en financiële waarborgen. De adequate informatievoorziening – die in de hiervoor genoemde uitspraken in het geding was – zal waarschijnlijk worden opgenomen in artikel 3.2.2 lid 3 Wfd: voorafgaand aan het aangaan van een overeenkomst inzake een financieel product – zoals gedefinieerd in artikel 1.1 onder l Wfd – verstrekt de financiële dienstverlener de consument informatie over de door hem aangeboden financiële dienst voorzover dit redelijkerwijs relevant is voor een adequate beoordeling van dat product.

Op grond van hoofdstuk 5 van de Wfd zal het toezicht op de naleving van de wet berusten bij de AFM. In maart 2003 publiceerde de AFM haar gedachten over de Wfd en het in verband daarmee door haar te houden toezicht op financiële tussenpersonen (deze notitie ‘Naar effectief toezicht op Financiële Dienstverleners’ is te raadplegen via www.afm.nl). Het toezicht op tussenpersonen zal zien op een ieder die beroeps- of bedrijfsmatig actief is op het gebied van het aanbieden van, het bemiddelen in en het adviseren omtrent financiële producten en diensten aan consumenten. AIA’s werkzaamheden zullen dus in de toekomst onder het toezicht van de AFM vallen.

De Wfd is nog niet naar de Tweede Kamer gestuurd. Navraag bij het ministerie leerde dat dit rond de zomer van dit jaar zal gebeuren. Als de Wfd het Staatsblad haalt, zullen gedupeerde klanten van AIA zich niet langer in bochten hoeven te wringen op zoek naar een grondslag voor AIA’s aansprakelijkheid. Belangrijker lijkt mij dat deze omvangrijke en ongereguleerde markt van financiële tussenpersonen aan regels wordt gebonden. Aangezien de specifieke normen voor financiële tussenpersonen – naar alle waarschijnlijkheid – een wettelijke basis krijgen, biedt ook de omkeringsregel in dergelijke gevallen perspectieven indien één of meer van deze specifieke gecodificeerde normen zouden worden geschonden.

*Mr. E.A. de Jong
Stibbe*